

lertidige Lov skal gælde til Finansaarets Udgang, at indsætte en Overgangsbestemmelse i den midlertidige Lovs § 15, hvorefter det Tillæg til Understøttelserne, som er fastsat i den midlertidige Lov, skal kunne udbetales Resten af Finansaaret, idet Retten til den forhøjede Hjælp, som den normale Arbejdsløshedsforsikringslov indfører, og hvis Nødvendighed jeg haaber, at man fra alle Sider vil anerkende, først kan indtræde efter et Aars Tids Forløb, idet der selvfølgelig maa gives en Karenstid, før et betydeligt højere Forsikringsbeløb kan udbetales, og før Kasserne vil være i Stand til økonomisk at magte en saadan ny Forsikring. Det foreslaas altsaa, som sagt, at Udbetalingen af Tillæget til Understøttelserne skal fortsættes og ligeledes Udbetalingen af den fortsatte Hjælp udover det Tidsrum, som den ordinære Forsikring fastsætter som den Tid, for hvilken man kan faa Understøttelse. Altsaa, ogsaa denne fortsatte Hjælp foreslaas vedblivende ydet, om end i betydelig formindsket Skikkelse, nemlig saaledes, at der udover den vedtægtsmæssige Understøttelsestid, som i Regelen er 6, 8 til 10 Uger, yderligere gives en fortsat Understøttelse i lige saa lang Tid. Det vil være en betydelig Ændring fra den nuværende Tilstand, idet vi som bekendt efter den vedtægtsmæssige Tid 6—10 Uger kan yde fortsat Understøttelse i ubegrænset Tid til dem, der ikke er i Stand til at skaffe sig Arbejde eller faa anvist Arbejde. Med disse Overgangsbestemmelser vil man give Kasserne den nødvendige Tid til at indrette sig paa den nye Basis, som det maa anses for nødvendigt for hele Forsikringen at etablere. Det var dog Ministeriets Opfattelse, at vi, foruden at skabe denne Overgangstilstand, burde gaa til et Par enkelte Ændringer i den almindelige Lov om Arbejdsløsheds-kasser, Loven af 8. April 1914.

Det har imidlertid under Arbejdet med denne Sag, navnlig i den øverste Administration, i Arbejdsløshedsinspektoratet vist sig, at en Række Ændringer var ønskelige — om ikke just i alle Henseender af Hensyn til Forsikringen paakrævet — for at modvirke de uheldige Forhold, som navnlig gennem Krigsaarene har vist sig, og selv om disse Misforhold ikke har været særdeles betydelige, har jeg dog bifaldet, at man søger at indføre saadanne Ændringer i Loven, at de paastaede Misforhold derved kan modvirkes, og man saaledes kan afvæbne den i høj Grad uberettigede Kritik, som nu og da møder frem overfor Ar-

bejdsløsheds-kasserne. Det havde ellers, som sagt, ikke været Ministeriets Hensigt, og jeg forstod ogsaa paa Arbejdsløsheds-kassernes Repræsentanter i Nævnet, at man heller ikke der havde tænkt sig Nødvendigheden af at foretage en saa omfattende Revision af Loven, som det var ønsket fra Inspektørens Side. Man afviser navnlig Tanken om en saadan omfattende Revision med den Erklæring, at Loven af 8. April 1914 i Virkeligheden slet ikke eller kun i 3—4 Maaneder har været gældende som normalt Grundlag for Arbejdsløshedsforsikringen, thi 3—4 Maaneder efter, at Loven var traadt i Kraft, indtraadte Krigen, og meget kort Tid efter Krigens Indtræden gennemførtes de ekstraordinære Love, den første allerede i August eller i Efteraaret 1914, og senere den bekendte Lov af 1917, der siden er revideret og altsaa indeholdes i Loven af 30. November 1918. Ved disse ekstraordinære Love har man fuldstændig svækket det normale Arbejde paa Forsikringens Grund, og man har derfor ganske utvivlsomt med nogen Ret fra Arbejdsløsheds-kassernes Side gjort gældende, at det var rimeligt først at prøve Loven af 8. April i Praksis, før man gik til en Revision. Jeg har imidlertid ment, uanset disse i og for sig berettigede Indvendinger, at det var rigtig at imødekomme de Ønsker fra Administrationens Side, der gik ud paa at skabe de før omhandlede Sikringsbestemmelser imod nogen Art af Misbrug, saa vidt muligt, og mod den megen Tale om, at Misbrug øves fra Kassernes Side. Paa eet Punkt maa jeg anse et Ændringsforslag for nødvendigt, og det erkendes ogsaa fra Kassernes Side; det er med Hensyn til en Forhøjelse af de fastsatte Dagpenge. Loven af 8. April fastsætter en Understøttelse under Arbejdsløshed af mindst 50 Øre og højst 2 Kr. pr. Dag. Dette er selvfølgelig med de nuværende Lønninger og Prisforhold ganske utilstrækkeligt selv med det højeste Beløb af 2 Kr. om Dagen. Det foreslaas derfor her, at man gaar til en Forhøjelse med 100 pCt. saavel for Minimum som for Maksimum, saaledes at Arbejdsløshedsunderstøttelsen kan bevæge sig mellem 1 og 4 Kr. daglig.

De andre Ændringer, Lovforslaget indeholder, bygger væsentligt paa de Erfaringer, der er indhøstede i den Tid, den ekstraordinære Tilstand har bestaaet, og desuden indeholder det Bestemmelser, som tilsigter at sætte Kasserne i Stand til fremtidig at bære den nye Forsikring, der bliver Tale om. De Ændringer, som søger